

THESES PHILOSOPHICAE,

Quas propitio numine,

SUB PRÆSIDIO IACOBI SIBBALDI,

Adolescentes Magisterii Candidati in

ACADEMIA MARESCALLANA,

Propugnabunt ab Aurora in Meridiem die Vicesimo

Primo Iulij, ANNO DOMINI, 1626.

ABREDONICÆ,

Excudebat Edvardus Rabanus,

ANNO 1626.

**NOBILISSI-
MO, & OPTIMAE
SPEI ADOLESCENTI,**

**D. GULIELMO KETHO,
COMITI DE KETH, &c.**

**Filio primogenito, Illustrissimi &
Clarissimi Comitis Mareschalli, &c.**

Candidati dedicant consecrantque.

Enerosissime D. Nissimus Theles has,
ad sacrarium honoris tui, **ACADEMIE
MARESCHALLANAE** forum, fami-
liae **MARESCHALLANAE** tui, ju-
veniliū in re literaria laborum primitias,
FLORI adolescentium, literarū sacris jam
initiato, Domino denique colendissimo, æternum observan-
tiae monumentum. Multum habet officioz necessitatis, offe-
rendi

rendi ratio, sacratissimum namque genium Avi tui felicissimæ memoriæ & nobilissimi parentis, in te, gratissimo affectu colere decebat enutritos in almo Athæneo, quod ab illo magnifice fundarum, hic benignissime amplificavit. imolites nammo fuisset, ingratos ingrati postulaturus, nascentium in te virtutum indicia, quibus quantamcunque, tam teneri anni capere possunt, famam implevisti, spem eam concitarunt, ut religio fuerit non deosculari, hoc qualicumque donario, surgentes in hac ætacula virtutes, & faustis acclamationibus promovere, virtute gradientē ad honoris palmarium. en ergo non tantum affectus nostri, & officii tesseram, sed & scelix omen, non minorem te posthac fore laudum, quam jam spei & votorum es materiam. ac certe integralia, non frustra, molitam esse naturam aptum præclaræ indoli fundamentum, persuadet nobilissimi parentis cura, & lectissime matris quæ sollicitudine hæc erga teneram ætatem, cumulabit pietatem, modestiam, cæteraque præclaras dotes, quibus æquata optimis Heroidum, hoc posteritati foeminarum onus imposuit ut nec sexus imbecillitate, nec sæculi vicio, nec affluentia rerum, sterilitatem excellentium virtutum excusent. Nos quod unum possumus, vovere non desinemus, dum crescis, dum in vires rebus summis maturas exurgis, animam fingar, certa, & in sequenturam ætatem mansura imagine præstantium virtutum, generosa institutio, quæ à pietate jaciatur prima fundamenta; & per magnarum virtutum gradus emissa, ad Deum usque omnis excellentiæ fontem porringat. faxit Deus optimus maximus, ut cum te ad honores tuos major ætas propulerit, magno animo supra avaritiam, supra sordes, supra

volupt

voluptates te ad cælum usque efferas, & illibatam majorum
laudē, triumphos, ceterasque dotes, quibus sunt æternitatem
consequuti, licet in hæreditatis tuæ partē cessura, veluti alie-
na censere, cuiusque velis titulis niti, ubi eosdem licuerit per
actatē meruisse.

T. A. Devotissimi,

ABRAHAMVS FORBESIVS,

ALEXANDER ROSSEVS,

GVLIELMVS CAMERARIVS,

HENRICVS MORVS,

IACOBVS KETHVS,

IOANNES MALCOLMVS,

MVRDOCHVS MACKENEVS,

ROBERTVS ANDERSONVS.

THESES LOGICAE,

De accidente proprio.

THESES I.

LICET proprium naturam subjecti consequatur, non tamen quicquid ab essentia subjecti emanat, proprium numero est accensendum, quandoquidem accidentia nonnulla communia essentiam compositi, seu causam vendicare testis est experientia in calore, frigore, aliisq.

2. Propria inquit hac sunt à gradu aliquo, communi manantia. at quoniam substantia rationem igni & aeri communem, consequitur calor? Quid luminis & calori commune, vim calefactivam producit? Certe si eius causa efficientes diversa, absque convenientia essentiali, eundem effectum nata sunt producere, ita diversa specie subiecta, sine illa essentiae communiōe, apta sunt idem praestare.

3. Hallucinandum ergo, qui qualitates primas elementorum proprietates esse volunt, proprias si igni calor sit, quomodo in aere, & in mixtis invenitur. Proprietas est inquit in summo gradu, non in remisso. At accedens intensum secundum omnes gradus suos, atque adeo secundum remissam à subiecto profuit, deinde qualitates in summo non semper subiecto convenire demonstrat reactio.

4 Qui dicunt accidentia propria à subiecto realiter separari posse, hoc nisi fundamento quod realiter distincta sint, turpissimè falluntur, cum & in Theologia, & in Philosophia, in promptu sint realiter distincta, quæ per nullam potentiam divelli possunt, ipsorum etiam pontificiorum suffragia edocent.

5 Licet accidens proprium, prius speciei quam individuis conveniat, ut ait Porphyrius, accidens tamen commune prius individuis, quam speciei non semper inest, ut idem arbitratur: nec minus errant, qui acci- dens proprium & commune, necessitate & contingentia determinant.

De substantia.

1.

Licet substantia late sumpta omnibus substantiis creatis, univocè non conveniat, quandoquidem ejus ratio, diversis substantiis gradibus, quæ diversi sunt competit, nihilominus substantiis creatis completis, corporeis & incorporeis univocè convenire nihil vetat.

2 Nec absurdum est dari aliquem substantiæ gradum, qui ex sua ratione formali nec spiritualis sit, nec corporeus, licet in spiritualibus, spiritualis, in corporeis, corporeus re idem sit, quomodo animal ex sua ratione formali, nec rationale est nec irrationale.

3 Zabarella sententia statuentis primam materiam supremum genus in substantiarum serie, cum tamen, ea utpote pars tantum substantiæ, directè in categoria omnino non collocetur, adeoque de nulla substantia predicamentali dicatur satis ostendit nihil pæne tam absurdum esse, quod non habeat philosophorum aliquorum patronum.

4 Sive aristoteles intelligentiis & celestibus corporibus locum aliquem in substantia categoria assignaverit, sive non, de quo videant in illius verba jurati, certe re ipsa illius ambitu comprehenduntur, cum vere sint ex genere & differentia compositæ, ut ut Angelicæ simplicitati repugnare arbitretur compositionem ex genere & differentia Durandus, 2. sent. dist.

3. quæst. prima, numero 15.

5 Divisio substantiæ in primam & secundam, non est generis in speciem, quandoquidem genus substantiæ est unum diversis membrum, secunda enim substantia ipsum summum genus comprehendit, nec divisio est totius in partes, cum totum de partibus suis in quid non predicetur,

sed

sed subiecti in accidentia, substantia enim quadam substantia est proprietas, in qua prius & posterius spectantur, ut accidentales quadam differentia.

An Propositiones singulares de futuro contingenti sint determinatè veræ vel falsæ.

Contingentia effectus in hoc non est sita, quod possit res simul esse, & non esse; hoc enim repugnantiam involvit, sed in eo consistit quod res ita est ut potuerit non esse, aut ita non est ut potuerit esse; unde patet non necessitatem ex hypotesi contingentie repugnare, sed illam quæ absoluta dicitur.

2. Actualis veritas ex ordine ad actualem enumerationis significatum desumitur, hoc autem est quod actu in rerum natura tempore per ejus copulam significato obtinet esse.

3. Omnis determinatio præcedens rei existentia non adfert necessitatem effectui, nisi ex suppositione, determinatio enim à causa libera libera sit, ita ut possit non fieri; ergo effectus ex tali determinatione procedens, simpliciter contingens erit & liber, cum ita sit ut potuerit non esse, positus omnibus ad agenda necessariis.

4. Propositiones singulares de futuro contingenti sunt determinatè veræ aut determinatè falsæ, quicquid alii contra sentiant, in presenti enim effectus contingens habet esse determinatum de presenti, ergo antea habuit determinatum esse de futuro, atque adeo enumerationis de futuro, determinatam habuit veritatem, siquidem hæc per determinationem ejus significati mensuratur.

De discursu.

Discursus natura postulat non tantum ut unum per aliud cognoscatur, sed ut id cum motu quadam mentis à cognitione in cognitionem, & cum dependentia & illatione unius ex altera fiat, cum ergo termini in motu, propositio nota & ignota distinguatur realiter,

ter, falsi arbitratus est. Scortus ad rationem discursus non requiri notitias realiter distinctas.

2 Si distinctio cognitionum per rationem sufficiat quomodo intelligentie in ordinario suo cognoscendi modo discursu non utitur, cum unum per aliud cognoscant.

3 Is imperfectus est noster cognoscendi modus ut non nisi ex longa & diuturna mora in antecedente & penetratione consequens inferamus: Idcirco in communi nostro discurrendi modo non tantum distinctio realis cognitionum, sed & successio invenitur.

4 Successio tamen hic absolute necessaria non est ut vult Cajet. antecedente enim clare & perspicue menti proposito, potest in eodem instanti consequens elici, quippe intellectus in producenda cognitione operatur per modum cause naturalis, quæ, quo instanti habes omnia ad agendum requisita, potest agere, immo ex necessitate agit.

5 Si dicat intellectum simul duo iudicia elicere non posse, discursum denique essentialiter motum, de cuius ratione est successio, videndum est eam quomodo cum prioribus consistant.

De Propositionibus per se.

Pradicatum quod omni convenit non semper, sed aliquando, non est per se, quippe simpliciter est contingens, contingentia autem non sunt per se sed per accidens, immo illud dicitur per accidens quod aliquando est, & aliquando non.

2 Datur etiam predicatum de omni semper, quod non sit per se, quippe omne illud non est necessarium absoluta necessitate, sed tantum physica & naturali, quæ subiectum sine eo existere non potest.

3 Datur aliqua propositio per se, quæ non sit de omni v. g. Petrus est animal, attributum enim per se essentia est, necessitatem tamen primi gradus habet, qui a hanc necessitatem secundi gradus supponit, unde liquet omnes propositiones necessitate primi gradus præditas non esse de omni.

4 Quartus modus per se, potissima demonstrationi non inservit cum eo proprietatem intrinsecam per causam internam subiecti demonstrat, nisi forte cum primo vel secundo modo coeucat.

THESE ETHICAE.

An voluntas tantum feratur in bonum.

THES. I.

QUANDO QUIDEM omnia ad id duntaxat quod bonum est & conveniens subiecto inclinant, manifestum est appetitum omnem quae est quaedam inclinatio appetentis, esse aliquid boni, atq; adeo voluntatem in malum quae malum ferri non posse, ut Occursum & alii opinantur.

2 Nec obstat quod potentia contrariorum esse dicatur, voluntas enim in bonum & malum, quippe formaliter opposita respectu sui, actu positivo ferri non potest, quomodo potentia visiva circa album & nigrum versatur, quae positive sub ejus ratione universalis obiectiva conveniunt.

3 Nec peccatum ex malitia in eo consistit, ut quis appetat malum quae malum, sed in hoc, ut prudens & sciens, neque passione incitatus, neque ignorantia occaecatus ex perversa quadam libertate prosequi velit obiectum quod potest esse simpliciter malum, sub ratione aliqua boni utilis, aut jucundi.

4 Non videre, non esse, non appetantur formaliter, ut sunt boni privationes, sed ut sunt simul quaedam privationes mali, vel veri, vel apparentis, quae ratione quoddam bonum sunt.

De Beatitude.

I.

Essentialis beatitudo hominis in operatione late sumpta, sita est, hac enim sola res optima optimè attingitur: ac idcirco jure explorata est

Henrici Gandavenſis ſententia, felicitatem in illaſſa ſeu circum inceſſione eſſentia beatis in eſſentiam beati conſiſtere arbitrans.

2. Cum operatio hæc & optima & circa optimum eſſe debeat, liquet tranſeuntem non eſſe, ſed immanentem, illa quippe, circa obiectum optimum exerceri non poteſt.

3. Operatio hæc ſublimior longe eſt, ſpeculativarum ſcientiarum cognitione, ex rebus ſenſibilibus collecta, cum hæc non ſit optima & perfectiſſima ſummi boni aſſequutio, nec appetitum ſatiare potens, adeoq; cognitiois quam per ſpecies diviniſſi inſiſtit de ſubſtantis ſeparatis habet anima a corpore ſeparata.

4. In quonam actu anima ſtatuenda felicitas non ſatis inter eruditos convenit, vobis videtur nec Thomæ argumenta, eam in ſolo intellectus actu, nec Scoti argumenta in ſola voluntatis actione ponendam evincere, in utroque ergo videtur collocanda, neque enim mens noſtra ita unquam aſſequatur ſummam bonam, ut nihil ultra cum inqueſtindino expectat, niſi ſi utriuſque potentia actu fuerit complexa.

De medio virtutum moralium.

Cum virtus moralis ad tales inclinet actus, in quibus ſecundum prudentiæ regulam, nulla circumſtantiæ debita deſit, nec ulla reſtantes maniſeſtum eſt eam omnem in medio conſiſtere.

1. Virtutes paſſionibus moderandis idoneæ, medium habent rationis, ſiquidem eo ſpectant ut paſſiones mediocriter attemperantur, qua ſuavia variis operantiſ conditionibus, prudentiſ iudicio immutanda eſt, idcirco ſecundum ſuam ſubſtantiam, inter duos vitioſos habitus conſiſtunt.

2. Iuſtitia medium habet rei non rationis, cum hoc tantum ſpectet ut tantum det alteri quantum debet, unde ſequitur propriæ & formaliſ et loquendo unum tantum vitium illi opponi.

3. Extrema vitia magis inter ſe opponuntur, quam extremum aliquod cum virtute, imo & vitia etiam opponuntur, id quomodo fiat conijcere difficile non eſt.

De con

De connexione virtutum moralium inter se.

Virtutes morales quoad substantiam, necessario connexæ non sunt, quippe sunt habitus distincti, inclinantes ad actus diversos.

2. Nec quoad operationem ita necessario connexæ sunt, ut una sine alia non possit operari, non enim ut per habitum temperantiæ omnino a voluptatibus illicitis abstinere, opus est iustitiæ habitum.

3. Virtutes tamen in perfecto statu quoad operationem, ut in omni casu & eventu facile per illas operemur, requirunt aliarum virtutum consortium, & perfectæ prudentiæ, in qua quodammodo uniantur, qua doctrinæ Thomæ & Scoti hac de re sententias in speciem pugnantes nullo negotio conciliabis.

THESES PHYSICÆ,

De materia prima.

THES. I.

CORPOREITATIS formam frustra ab Avicenna inductam esse liquet, neque enim eam transmutatio substantialis exigit, cum ad hanc sufficiat materia eandem sub utroque termino manere, nec ob quantitatem necessaria est, cum hæc materiam naturaliter insequatur, nec tandem ut formæ specificæ ex nihilo non fiant, cum hæc etiam forma posita difficultas intro-

gra sit, cum ea nihil sit formæ specificæ producenda, neque ad ipsius integritatem pertineat.

2 Nec existimandum requiri, ut tribuat esse corporeum composito, alioquin totæ formæ in aliquoquo composito essent, quos gradus Metaphysici concipiuntur, quod absurdum esse nemo non videt.

3 Omni formæ præcisæ, & actu omni ab ea proveniente materiæ primæ propriam habet existentiam, quicquid Cajet. & Durand. contra dicant, si enim existens a eadem sit cum esse utia, ut melior pars Philosophorum decrevit, extra controversiam res est: immo licet distincta sit, est intrinsecus terminus essentia, nec nisi per eam actualis entitas extra causas est. Quid quod si formæ existentiam suam acceptam referat, mutata subinde formæ, eam quoque variari oporteret.

4 Nihilominus materiæ primæ pura est potentia, cum quicquid in ea sit entitatis, id minus potentia passivæ seu receptivæ formatum exerceat, est hæc potentia illi non minus essentialis, quam formæ actus.

A quo moveantur gravia & levia.

Licet tota pene Thomistarum turba, generantem statuit principalem causam motus gravium & levium, iis tamen refragati asserimus ea à seipsis moveri, ita ut elementum sit movens ut quod, forma ut quo principale, gravitas & levitas ut quo instrumentale.

2 Neque enim gravitas & levitas proprie dici possunt generantia instrumenta sed geniti, cum ab ejus formæ emanent, ab eadem conserventur, & ab illa tanquam principali causa immediate ad agendum applicantur quæ tamen in generantem minimè quadrant, quæ tantum dedit necessaria ad finem (formam producendo) virtualiter & in radice, non formaliter & in se, ut loquuntur.

3 Calescit ignis igni tribuitur à quo immediate procedit, & illuminatio soli, non obstante, quod illa virtutem calefaciendi ab alio igne, hic virtutem illuminandi à D E O acceperit, cur ergo gravium & levium motus, non ipsi gravi & levi tribuetur?

4 At inquit movere se ab intrinseco viventium est privilegium. Certè inanimata dum tantum obviunt, ut extra statum naturalem possint,

sita, nec impedita se ad statum & locum naturalem reducant. Quid quod & modo movendi discrepant, cum illa & motum incitare, & ubi, & quando voluit desistere possunt, inanissima non item.

5 Quod vero movens à mobili distinguendum aient pondere caret, universe enim veritatem non obtinere liquet, & agens à passo necessario non distingui intellectus & voluntatis ac aliorum exempla comprobant.

6 Si tandem dixeris, hac sententia admissa, idem fore simul actum & potentiam, inani telo & viventium & elementorum motum laxasset. Certe absurdum non est aliquid esse in actu virtuali ut loquantur, quo se movet, simulq; in potentia esse ad actum formalem, hoc est, ad terminum acquisitionem.

De generatione, & corruptione.

I.

Prin cipalis & adequatus terminus generationis, est totum compositum, hoc enim per se primo intenditur ab agente, effectum sibi assimilare annitente, eoque acquisito generatio esse desinit.

2 Terminus formalis est forma, quippe hac est formalis ratio constitutiva naturæ quæ principalis termini rationem obtinet, sed forma cum modo unionis, qui ejusdem termini conditio intrinseca est, neque enim forma compositam constituit, nisi unita materia.

3 Si distinctis actionibus producerentur forma, & modus unionis, præcedentem oporteret esse formæ productionem, prius enim est rem esse, quam uniri, vel ergo ad illam actionem concurreret subiectum, vel non, si prius ergo forma ante unionem à subiecto pendebit, & illi inexistet, adeoque nova unio frustra ponetur, posterius dici nequit, quia agens naturale producere formam non potest, nisi de potentia subiecti, hoc est subiecto concurrente.

4 Si ut quibusdam placet mutatio generationi non sit essentialis, sequetur primo privationem non esse principium per se generationis, secundo celestia corpora generabilia esse & corruptibilia, earum enim forma de materia potentiaeducta fuerunt, cum ab ea & in esse & in fieri dependant.

5 Propositio hac communiter recepta, generatio unius est corruptio alterius

alterius et contra, universaliter intellecta est falsissima cum viventia generari nulla re corrupta, & rursus corrumpi nulla nova re genita certum sit, quod vero hoc non obstante propositionis veritatem inemptive defendere conatur Zabarella, ridiculum est, nova enim illius generationis quam ille comminiscitur, quis terminus esse potest: cum nihil novum substantiale de novo productum monstrari queat.

6 Thomistarum assertio, in corruptione fieri resolutionem usque ad materiam primam, tanquam rationi & sensui repugnans merito explodenda est.

De potentiis Animæ.

I.

CUM anima essentia sit indeterminata, & indifferens ad multas operationes, determinari debere videtur per superadditas qualitates, quas potentias indigitamus: huius rationem tamen à priori neminem Philosophorum reddidisse arbitramur, utut qui volunt scire omnia curiose investigarint, an per potentiam absolutam dari possit substantia, quæ immediate per suam substantiam operetur.

2 Constat animam actionem illam qua potentias elicit, nulla media virtute exercere, ea autem non tam proprie actio, quam naturalis resultantia dicitur à solo agente dependens, productiva effectus necessariam & immediatam habentis cum agente connexionem, aliquam manifeste daretur in infinitum progressus.

3 Potentia anima ab ipsa anima tanquam causa efficiente dependet, à qua emanant per actiones à generatione et creatione distinctas, hæc enim nulli præsupponit subjectum, illa supponunt: denique generatio est productio substantiæ, at potentiarum substantiæ emanatio, est earumeductio de potentia ejusdem substantiæ.

4 Subjectum potentiarum in organicarum est anima: potentia organica secundum nudam facultatem seu vim operandi vitaliter considerata, soli animæ insunt, eius enim proprietates sunt, at, si secundum rationem completam et omnia requisita ad exercitium actus vitalis considerentur, in toto composito sunt, nec simplices sunt qualitates, sed entia per accidens.

PROBL.

An animæ rationales sint æquales perfectione.

De Int.

De Intellectione.

In tellectio in actione termino destituta, formaliter non consistit, necesse enim est actioni omni hac duo competere, & quod sit dependentia alicujus, & firmitas quod per ipsam dependet, hoc autem dependens terminum appellamus.

2 Non minus inepta est eorum sententia, qui sine ulla reali actione verbum mentis emanare affirmant, quis enim non videt attentionem intellectus sine qua nulla intellectio fit vel actionem esse, vel sine actione concipi non posse?

3 Intellectio formaliter in ipsa actione non consistit, sed in verbo actu intellectum informante, seu specie expressa, quae qualitas est, tunc enim intellectus formaliter objectum intelligit, quando expresse et perfecte illi assimilatur in esse intentionali, at sola qualitas proprie facit formaliter simile, non actio.

4 Hinc sequitur verbum mentis non esse intellectionis terminum, ut volunt Conimb. intellectionem denique ipsam non esse actionem, sed qualitatem ut recte Scotus asserit.

T H E S E S METAPHYSICAE.

De Creatione.

NATURALI lumine creationem esse contra Philosophos demonstrari potest, materia enim prima, aut a se, aut ab alio esse habuit, non a se illi enim omnium substantiarum secundum Philosophos infima, pura potentia, atque adeo enti imperfectissimo ridiculum est tribuere quod est perfectioris summa, in D E O: si alii alia habeant esse, certe ex nihilo producantur, quia primo subjecto nihil datur prius, atque adeo est creata.

B 2

2 Creas

2 Creatio rerum omnium que in universo sunt ab æterno esse non potuit, quippe de ratione entis successivi, est habere prius & posterius durationis quod æterno repugnat.

3 Creationi tamen simpliciter non repugnat ab æterno esse, licet enim creatura æterna esset, ab alio tamen esset, nec absolutam haberet essendi necessitatem, sed dependentem. Quid quod quibusdam creaturis æterna duratio à parte posteriori non repugnat, ut in Angelis & anima rationali videmus.

4 Creatura nulla ab æterno produci potuit sub operationum varietate sive corporea sive incorporea fuerit, sed necessario omnis substantia creata, vel sine ulla operatione fieret, vel per infinitum tempus in actione cum ipso producta perseveraret, alioquin ab æterno esset, & non esset illa operatio.

An ratione naturali demonstrari potest intelligentias esse.

Possibile esse intelligentias evidenter ostendi potest. Immaterialis enim substantiam creatam esse nullam repugnantiam involvere liquet, quippe infinitam essentia perfectionem non exigit, sed dependens esse potest & simpliciter finita in natura, omni perfectione alia.

2 Intelligentiis actu esse in rerum natura productas, ratio Arist. à cælo quæ motu ducta nevisquam evidenter demonstrat, cum varia includat dubia & que ex ita aut secus se habeant tantum probabiliter conjecturæ armate ferre possit.

3 Melior est illa ratio Thomæ ducta ab universi perfectione qua gradum substantiarum immaterialium exigit, ratione quarum DEO immateriali assimilatur, nec sufficit gradum hunc in universo esse ratione speciei humane, in eo quippe inchoatus tantum & imperfectus, superiori aliquo ordine perfici debet.

4 Si quis tamen hæc rationem hanc amittat, concedat cum Francisco Suarez ex ea efficitur probari unionis hypostaticæ gradum in universo esse debere, jure optimo Theologorum censuram sentiet.

FINIS.

THESES PHILOSOPHICAE,

Quas auspice ac propitio
D. O. M.

IOANNE SETONO PRÆSIDE,

Adolescentes laureæ Magistralis candidati,

IN ACADEMIA MÆRESCHALLANA,

Die 20 Iulii, Anno 1627.

In publico Philosophantium

confessu propugnabunt.

AB AURORA AD MERIDIEM.

Modus loquendi, ac scribendi, in cæteris, quæ fidem non tangunt, est, ut
quis innitatur rationi, quam auctoritati cuiuscunque doctoris, quantumque ce-
lebris vel solennis. & parvipendatur omnis humana auctoritas. *Demus. in præ-
fatione. in Magist. Sentent.*

ASERDONIÆ,

Excudebat EDVARDUS RABANUS.

Cum Privilegio. Anno 1627.